

HET BLAUWE MEISJE

HET BLAUWE MEISJE

Een verhaal

Wim Urgel

2024

Beefcake Publishing

dit wisten wij
het bloed is rood bloedrood
de zee is blauw zeeblauw

en dan vroeg jij waarom de dichters
zeker weten dat wit de kleur van waanzin is

en wij bedachten witte vlinders en witte
cirkels rondom licht en witte vingers in
een kamer waar doodgaan
heel gewoon geworden is

terwijl jij vragend in je vragen lag
besloot ik maar dat waanzin witter is
dan wat de dichters zeker weten

‘Laat de hond maar plassen,’ riep de chauffeur van de wagen. De vrouw op de achterbank zweeg.

Het was 16 september, donker en winderig tussen de werkmanswoningen. Omdat het de laatste weken amper geregend had, waren de struiken wat slordig tegen de muren gaan hangen, als wilden ze voor zichzelf het wachten gemakkelijker maken. Nog enkele dagen en de herfst zou komen en met de herfst de regen.

Voor mijn rechtervoet lag een blikken trommeltje oud en bijna onherkenbaar te worden. Ik kon niet nalaten ertegen te trappen. Te laat besefte ik dat de dingen meestal liggen waar ze willen liggen en dat dit ongetwijfeld ook voor het trommeltje het geval was.

Ik hoorde de chauffeur vloeken terwijl hij de wagen opnieuw startte. Alsof het mij zou interesseren dat we te laat zouden komen.

Twee dagen was het geleden dat ik het voetbalveld opstapte voor de wekelijkse vriendenmatch. Iemand deed teken dat ik in de verkeerde richting liep. Ik lachte omdat ik meende

dat de verkeerde richting niet bestond, ik wuifde naar één van de toeschouwers van wie ik vermoedde dat hij dat op prijs zou stellen. Net op dat ogenblik bukte hij zich om iets op te rapen, een sigaret misschien. Daarna ging alles op een vreemde manier vlug.

Eerst moet er een grote vogel geweest zijn, een ekster of een gaai die ontevreden krijste boven het akkerveld, nog net zag ik hoe de staart weggleed, dan was er gejuich omdat iemand een doelpunt gemaakt had, het spel werd hervat, ik hoorde de vogel weer en wist nu zeker dat het geen ekster was maar een gaai, ik herkende het geluid van toen ik klein was en vooral in het landschap woonde, ik wachtte tot de staart weer zou opduiken boven de akker, maar plotseling was er de zon die almaar groter werd en dreigde te barsten, ze scheurde en kleefde de laatste

wolken weg, ik was bang dat ik niet bestond, een fractie later was er een gat dat de lucht binnenzog en kleurde, rood en groen en paars, een zelfmoordroes van kleuren, dan telde ik zeven cirkels, zeven concentrische cirkels, in-eengevlochten maar toch herkenbaar los en apart van elkaar, waaraan massa's ratten knaagden, heftig ontmaskerend een raadsel, telkens terugvallend en verder verwijderd van de oplossing, daarna in paniek weer opklimmend.

En bovenaan stond Hij, als een bol wit licht, zacht stralend, een beetje streng toch, niet helemaal onbereikbaar. Het leek me onbegrijpelijk dat Hij de strijd van de ratten zo lang liet duren. Was het om ze nog een allerlaatste kans te geven? Op den duur kon Hij het gevecht niet meer aanzien, ze tuimelden op Zijn bevel naar

omlaag en werden opgelost in het licht, wetend dat weerstand zonder zin geworden was.

‘Jij bent het,’ sprak Hij dan en richtte zich tot mij, ‘jij bent het. Maak je bekend. De anderen hebben lang genoeg gezocht. Denk niet dat hun lijden voor niets geweest is. Het heeft alleen te lang in dezelfde kringen gelegen. Er is maar plaats voor één.’ Zijn stem verdween achter waar de wolken geweest waren, de cirkels kleurden weg en smolten in het altijd mindere wit van het licht, het geluid van de gaai was vaag boven de velden, over alles lag een ijzige kou, ik rilde.

De stand was één-één geworden. Er was dus nog een doelpunt gemaakt. Ik wist niet hoelang alles geduurd had. Wat betekent overigens de tijd in het aanschijn van een eeuwigheid die

zich openbaar wil maken? Mijn armen hingen zwaar toen ik van het veld stapte. Ik keek om, ik wilde de staart van de vogel zien. Het viel me nu pas op dat enkele spelers me op de voet volgden. Sommigen hadden zwarte randen om de ogen, als van duivels. Ik trachtte hun namen te onthouden. Ik dronk minder dan anders en stelde vast dat twee vrouwen vol ontzag opzighingen. Eén van hen boog het hoofd, een beetje oosters. 'Jij bent het. Maak je bekend.' De stem achtervolgde me en werd lieflijk. Onontkoombaar lieflijk.

Er waren meer bezoekers dan gewoonlijk toen ik vrij vroeg thuiskwam. Het kon een toeval zijn, alhoewel je met het toeval altijd moet oppassen. Iemand informeerde naar de uitslag. Ik antwoordde dat ik misschien wel een doelpunt gemaakt had en dat de wedstrijd vol ver-

rassingen geweest was. 'Is dat alles?' vroeg een van de vrouwen in de tuin.

'Nee, er was veel meer, er was een krijsende vogel boven het akkerveld, er was zijn staart die voorbijgleed, er waren wolken en dan niet meer, er was een gat in zelfmoordroes van rood en groen en paars, er waren ratten die klommen en vielen.' Het viel me op dat iedereen luisterde en dat sommigen zwartomrande ogen hadden. Ik verdween om de krant te lezen en namen te noteren.
